

A detailed illustration of a woman with long, wavy blonde hair, wearing a red dress with a patterned bodice, crouching in a dark forest. She is reaching out towards a white wolf that is lying down on the forest floor. The background is filled with tall, thin trees and dense foliage.

VLK

KOUZELNÁ KOPRETINA

DANIEL BUKVAJ

VLK / KOUZELNÁ KOPRETINA

Daniel Bukvaj

VLK

Seděl a tupě před sebe zíral. Rozum už došel do svého cíle. Co by se muselo stát, aby vstal a chtěl žít dál. Jeho mozek už vše vzdal. Všude jen prázdnota, svět se vypařil. Nic není. Na ničem tedy nezáleží. Dlouhé dny se snažil pochopit, co se vlastně stalo. Rezavá mlha propouští světlo. Všude je spousta těl, on v ruce drží meč. Cítí se jako pouhý žoldák, co touží po slávě, bohatství. Teď válka přišla k němu domů. Není, kdo by s ním slavil. Není, kdo by ho objal a ránu ošetřil. Má peníze, slávu, ale pro co žil, se náhle vytratilo. Rodina, dům, nic není. Přátelé ho opustili. A on sám ze všeho se viní.

Dokud plakal, když neuvěřitelná bolest v náruči ho konejšila, tělu dařilo se dýchat. Pak přišly záchvaty a rozmazaný obraz ztratil svůj rám. Skrze mlhu někdo podal láhev rumu, ten věčný lék na život. Ruleta se roztáčí, však není o co hrát. Jak dlouho trvá, než se zastaví? Den, dva? Týden či měsíc? Rok, možná i víc? Pak na tržnici u staré čarodějnice dal vše, co měl, za věčný klid. Odcházel nahý, jen v ruce držel lék. Stačí prý do žíly jeden vpich a konečně bude líp. Stará rezavá jehla už našla svůj cíl. Co asi děje se v lidském těle, když srdce přestává bít. Klid. Nic není. Nic nebylo. Vše se rázem ztratilo. Tělo padá do jezera, kam vlci v noci chodí pít. Roztrhat a sežrat měli to prokleté maso. Tak si to aspoň přál. Vlci, ti věrní strážci duší. Vyjít a vyjít. Tajemná kouzla volají: „Nejdřív se musíš chlapče vykoupit! Trápí se

jen ten, co ví a zná. Však hlava prázdná nemá pro koho lkát. Dáme ti ten nejcennější dar, za to nám sloužit musíš dál.“

Uprostřed lesa stojí ztepilý buk, pod ním tichý stín. O kus dál zelená tráva, která se snaží porůst břeh studánky. Così se probouzí, nic není, jak bylo dřív. To však neví. Mozek pracuje, kolo osudu se roztáčí.

Jo, jo, auú.

To se to po ránu zívá, oči jak šterbinky a děsný hlad. *Však co budí mě je vůně ženy, nad ní zřejmě není. Do těla proudí jako omamný jed. Nic jiného v tu chvíli v hlavě nezní, musím vstát a běžet za ní. Musím najít překrásné stvoření, které nedalo mi spát.* Běží pěšinou a běží mezi luky. Vůně stává se pro něj potravou. Cítí její boky, její ruce, dlaně i oči, jako by viděl její tvář, už i slyší její hlas.

To přec není možné, snad je to pouhý sen. Snad nevzbudím se, než dostanu se ke své paní.

Už je ve vesnici, mezi ploty běh mění se v trysk. Ještě pár baráků a bude u ní. Malá dřevěná vrátka minul bez mrknutí. Jen tiše vrzla, když je přeskočil. Už na prahu stojí, už ji vidí, jak buchy makové z trouby nese ven. A ty její překrásné modré oči, ve kterých se jeho duše topí. Zatřásl tupě hlavou, aby rozum se mu vrátil zpět.

Omlouvám se, má půvabná paní, prosím tisíckrát za odpuštění, že bez pozvání já vešel jsem na váš práh, že spatřil jsem vaši tvář a toužím líbat vaše nohy. Prosím, nechte mě vejít dál.

Náhle hluk se za ním ozývá. Chlapi z vesnice ženou se ulicí, řvou a láteří. Pohlédl jí do tváře. Spatřil v očích strach. Vůbec nic nechápe. První vidle letí vzduchem, jen těsně lízly jeho bok. Sekyry, hrábě i palné zbraně. Dav touží po krvi. Jde po něm. Vlétl do světnice, ona schovala si ho za záda. Dav se valí za ním, všichni řvou a touží po jeho kůži. Ona holýma rukama snaží se ho chránit.

Proboha! Co se to děje? Ten hluk mou mysl ochromuje, musím pryč! Spatřil okénko. Dlouhý skok, květináč padá na zem. Růže se kutálí, sklo řinčí, zvoní na ústup. Utíká přes zahradu, zpátky k lesu. V hlavě se probudil starodávny pud. *Zachraň se.*

Přeskočil plot, jen dál do polí. Někdo po něm střílí. Však co ty lidi řvou?

„Vlk prchá! Ta mrcha! Vlk, vlk, zabít!“ zběsile pokřikují.

Ničemu nerozumím.

Pohlédl pomalu dolů, dvě šedivé přední packy nesou jeho tělo. Doběhl zpátky ke studánce. Klidná hladina odrážela jeho vlčí hlavu. Zabořil do vody čumák, pil a pil. Choval se jako vlk, a přece lidskou mysl měl. Co naplat. Teď je jen zvíře, které hasí žízeň. Když dopil, teskně zavyl. Pak na bok si lehl a spal.

Slunce pomalu vychází, skrz stromy škádlí toho, co tak tvrdě spí. Než však paprsky začnou hřát, jak ledové jehly do nahého těla narazí a s nevýslovnou chutí ho probouzí.

Hej! Vstávej, kůže líná. Ty, jenž jsi sám sebe zatratil. Ty, jenž sám sebe jsi nazval vlkem, teď třeseš se zimou a místo chlupů jen holej zadek máš.

On s údivem se prohlíží, oči rozespálé, hlava nic nechápe. Jeho žaludek jasně dává povel:

Chci jíst!

Nos větrí laň zraněnou. Aniž by dal pokyn, jeho nohy se rozbíhají. Cítí krev, která jí stéká po boku. Vidí, kterak se pohybuje. Krok, co krok, těžce klopýtá přes palouk. Ještě pár metrů a může vyrazit. Jeho lidské ruce opírají se o strom, slintá a plazí jazyk, jako by se připravoval na lov. Hlad jasně velí zabít, však duše se vzpírá. Proč teď není vlkem? Kdo s ním hraje tuto krutou hru?! Má jako člověk jí rukama rdousit, nebo jak vlk hrdlo prokousnout? Celý se kroutí, proč vždy to rozhodování tolik bolí. Přece jí nezná, nemusí ho to trápit. Hlad se hlásí o svá práva. Už opouští strom, je k činu připraven. Náhle vůně se mísí. Cizí vlk z protější strany má zřejmě stejnou chuť, jen jeho tělo je větší, tvrdší a rozhodnější. Vyrazil. Žene zmatenou laň rovnou k němu, stačilo by po ní skočit. Uvažuje, třeba by se i rozdělil. Pach toho cizího vlka jako vývrtka proniká do jeho těla. Už vrčí, už zuby cení. Něco se v něm mění. Jak v transu běží proti lani. Však vlčí nohy už ho nesou a zuřivost s ním zmítá. Minul ji bez povšimnutí. Skok, drápy, napnuté tělo, tlama otevřená. *Zabiju tě!!!* Náraz, dvě vlčí těla jako klubka se melou. Jeden druhému se snaží dostat na zátylek,

nebo hrdlo prokousnout. Chlupy létají, už první krev kropí zem. Náhle se zdá, že síla vítězí, on na zádech se ocitá. Ten cizí vlk už na hrdlo se mu dostává. Jen tak tak stihl nastavit tlapu, která hned je prokousnutá. Ale co to? Vždyť nedocvakl, pouští ji. Nemůže skousnout, jeho vlastní tlama není celá, kus masa se mu na ní houpá, dnes nebude vítěz. Ještě nevraživý pohled a odchází pryč. Bože, proč jsi nedopřál mi smrt, jakou krutou hru to se mnou hraješ? Chovám se jak blázen zfetovaný, kterému po životě pranic není. Pomalu se zvedá, se zkrvavenou tlapou nejde moc jít. Kulhá k řece, má žízeň a pořád hlad. Vodu jeho jazyk hltá a oči spatří mrtvou rybu. Sežere ji bez rozmyslu, žaludek přestává naříkat. Lehá pod podemletý břeh. Směs písku a bahna tak příjemně chladí, přemýšlí, co stalo by se, kdyby ve vlka se neproměnil. Usíná a doufá, že probudí se jako vlk, v chlupaté kůži je mu mnohem líp.

Den končí, oči vlka mžourají před sebe. Ryba zvědavá na něj doráží, asi myslela, že tu chcipl. Zmýlila se. Packa chlupatá plácla do vody, drápy se zasekly a nasměrovaly ji rovnou do tlamy. Dobrá byla, snad žaludek dá chvíli pokoj. Zvednul se, pomalu belhá se na suší flek. Přemýšlí, kde hlavu složit. Zkoušel i noru vyhrabat, ale s poraněnou packou to nejde. Měl však kliku, podařilo se mu najít jednu starou a opuštěnou blízko své studánky. Trochu si ji zvětšil a zalezl do ní. Byl na sebe pyšný. Jen ta pochroumaná packa byla samá krev a hnis, do

toho jehličí a hlína, zkrátka zasraná. Vyplázl jazyk a zkusil jí olíznout. Nechutná to až tak zle. Po chvíli se přistihl, jak velmi pečlivě si packu olizuje. Snažil se přestat, ale moc mu to nešlo. Byl tou činností naprosto pohlcen. Najednou zničehonic objevila se vzpomínka. Pes leží u jeho postele, strhává si fáč a olizuje si packu. Nebyla to ani špatná ani dobrá vzpomínka, jen dala vzniknout spoustě dalším otázkám. Čí byl ten pes? Jak se jmenoval? Byl můj? Co se mu stalo? Odpovědi se však nedostavily. Přestal myslet i lízat a usnul.

Ráno ho opět probudil hlad. Noha nevypadala nejlépe, olízal ji a vyrazil na lov. Podařilo se mu chytit pět much, nějaké housenky, dvě vosy, zkusil šneka, našel nějaké borůvky, jahody a utekl mu zajíc. Z bažanta mu zbyla dvě péra. No nevádí, šel k řece a tam opravdu chytil tři ryby. Cítil se tak dobře. Další den se mu dokonce podařilo chytit zajíce. Chtěl se mu nejspíš vysmát, a přitom omylem skočil do bahna, kde zapadl až po ocas. Stačilo ho jen vyndat a zakousnout. Už mu to nečinilo žádné potíže. Zbytek dne strávil u řeky. Pozoroval vodu, jak běží mezi kameny a ryby přitom skáčou proti proudu. Sluneční paprsky je krásně ozařovaly. Připadal si jako na dovolené, ani nešel do své nory spát. Ráno ho probudila bolest. Packa byla nateklá a fialová od hnisu. Jak říkala babička, hnus fialový.

Zase vzpomínka, moje nebo čí? Au, nemůžu se na ni ani postavit. Krucinál!

Snažil se otok prokousnout, aby uvolnil tlak. Nakonec se mu to i podařilo a hnis vytekl ven. Důkladně si to vylízal a strčil do proudící řeky. Asi to bahno ze včerejška zařadovalo. Zatrolenej zajíc. Ten den jen polehával, ani nic nechytil. Večer sotva vstal, bylo mu blbě.

Zvolna kulhal do své nory. Moc toho neviděl ani necítil, motala se mu hlava. Došel ke své studánce, kde se poprvé probudil. Tak ať chcípnu tady, pomyslel si, zamotal se a upadl.

Časně ráno, ještě dřív, než první sluneční paprsky dopadnou na tuto zem, vyrazí k lesu žena, kterou před pár dny vlk navštívil. Je to místní bylinkářka, někdo jí říká kořenářka, jiný čarodějka a najdou se i tací, co ježibabou jí nazývají. Je dobře, že už je nepálí, ale jeden nikdy neví. Však když jí potřebují, je jim dobrá. To vše se jí v hlavě motá, není to hlava jednoduchá. Jde na bylinky tak brzy, aby jí nikdo neviděl. Nebude přeci dávat lidem příčinu být na ní oškliví. Dobře ví, co lidská zloba zmůže. Kdosi tu o ní roznáší, že její praprabábu na hranici upálili.

„Vždyť já sem vůbec nepatřím,“ povzdechla si.

Co naplat, lidem to člověk zkrátka nevysvětlí. Ať si klidně dál všichni myslí, že veškeré bylinky jen doma si sama pěstuje. Domnívá se, že hloupost je čistě lidská vlastnost. Možná zajíc, kdyby mohl, mohl by jí vyprávět. Než začala sbírat, zastavila se u studánky. Říkala jí vše zlé i dobré, ona jediná ji vždy pochopila. Byla to zkrátka Její studánka. Když spatřila vlka, jak tam bezvládně leží, krev se jí v těle zastavila. Okamžitě ho poznala. Zaplavily ji obavy, smutek a neskutečné odhodlání ho zachránit. Padla na kolena, zkoušela, jestli dýchá. Oči mu nešly otevřít. Bez dlouhého přemýšlení ho strkala do nůše. Zkusila

ho zvednout, moc to nešlo. Musela na všechny čtyři a o kmen stromu se po kouskách zvedala. Měla to domů tři kilometry, byly to ty nejdelší v jejím životě. Nemohla stát, nemohla jít, nemohla si sednout. Bála se, že by nevstala. Vždy si vyhlédla v dosahu nějaký strom, balvan, povalený kmen, ke kterému doklopýtala a těžce se o něj opřela.

Chvílemi to vypadlo, jako by se snažila svou nůši o něco rozbít. Navíc nechtěla, aby jí někdo spatřil. A co kdyby se vlk probral? Hlavou se honí všelijaké myšlenky, ale jestliže člověk musí nebo chce, většinou to dokáže. V předsíni s nůši a vlkem padla vysílením na zem. Vlčí hlava dopadla na podlahu, oči se na chvíli otevřely. Přišlo jí, že se dívá do lidských očí. Mráz přeběhl jí po zádech. Nebylo nač čekat, packu měl oteklou až běda. Prořízla jí a snažila se ránu od hnisu vyčistit. Pak jí zasypala solí, ať se rána prokrví a dezinfikuje. Vyšla na zahrádku, natrhala kontryhel, důkladně ho omyla, pořádně rozmačkala a přiložila na ránu.

„Měla bych tě znovu naložit a odvézt k rasovi, ale ten by tě určitě hned utratil. Tak ne abys mě kousnul.“

Namáčela hadr do vody a ždímalá mu ji do pusy. Trochu sebou škubal a pak polknul.

Děj se vůle boží!!! Pomyslela si.

